

F. G. Jacobs, γραμματέας; H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 4 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- Όταν ανακύπτει ζήτημα ερμηνείας της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, στο πλαίσιο δίκης διεξαγόμενης σε ένα από τα κράτη μέλη της Μπενελούξ και αφορώσας την ερμηνεία του ενιαίου νόμου Μπενελούξ περί σημάτων, δικαστήριο οι αποφάσεις του οποίου δεν υπόκεινται σε ένδικο μέσα του εσωτερικού δικαίου, όπως είναι τόσο το δικαστήριο Μπενελούξ όσο και το Hoge Raad der Nederlanden, υποχρεούται να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα δυνάμει του άρθρου 177 τρίτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ. Πάντως, η υποχρέωση αυτή καθίσταται άσκοπη και, συνεπώς, στερείται αντικείμενο, όταν το ανακύψαν ζήτημα είναι κατ' ουσίαν ταυτόσημο με ζήτημα που έχει ήδη αποτελέσει το αντικείμενο προδικαστικής απόφασης στο πλαίσιο της ίδιας της ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου υποθέσεως.
- Τα άρθρα 5 και 7 της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ έχουν την έννοια ότι, στην περίπτωση κατά την οποία προϊόντα φέροντα σήμα διατέθηκαν στην κοινοτική αγορά από τον δικαιούχο του σήματος ή με τη συγκατάθεσή του, ένας μεταπωλητής, εκτός της δυνατότητας μεταπώλησης αυτών των προϊόντων, έχει επίσης τη δυνατότητα χρησιμοποίησης του σήματος προκειμένου να αναγγείλει στο κοινό τη μεταγενέστερη εμπορία αυτών των προϊόντων.
- Ο δικαιούχος σήματος δεν μπορεί να αντιταχθεί, βάσει του άρθρου 7 παράγραφος 2 της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ, στην εκ μέρους μεταπωλητή, ο οποίος εμπορεύεται συνήθως είδη της αυτής φύσεως, αλλ' όχι αναγκαστικά της ίδιας ποιότητας, με τα προϊόντα που φέρουν το σήμα, χρησιμοποίηση, κατά τους συνήθειες για τον κλάδο της δραστηριότητάς του τρόπους, του σήματος προκειμένου να αναγγείλει στο κοινό τη μεταγενέστερη εμπορία αυτών των προϊόντων, εκτός αν αποδειχθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών σε κάθε περίπτωση περιστάσεων, η χρησιμοποίηση του σήματος για το σκοπό αυτό βλάπτει σοβαρά τη φήμη αυτού του σήματος.
- Τα άρθρα 30 και 36 της συνθήκης ΕΚ έχουν την έννοια ότι ο δικαιούχος σήματος ή φορέας δικαιώματος δημιουργού δεν μπορεί να αντιταχθεί στην εκ μέρους μεταπωλητή, ο οποίος συνήθως εμπορεύεται είδη της αυτής φύσεως, αλλ' όχι αναγκαστικά της ίδιας ποιότητας, με τα προστατευόμενα προϊόντα, χρησιμοποίηση, σύμφωνα με τους συνήθειες για τον κλάδο της δραστηριότητάς του τρόπους, αυτών των δικαιωμάτων, προκειμένου να αναγγείλει στο κοινό τη μεταγενέστερη εμπορία αυτών των προϊόντων, εκτός αν αποδειχθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών σε κάθε περίπτωση περιστάσεων, η χρησιμοποίηση των προϊόντων αυτών για τον σκοπό αυτό βλάπτει σοβαρά τη φήμη τους.

(¹) ΕΕ C 351 της 30. 12. 1995.

(²) ΕΕ L 40 της 11. 2. 1989, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 4ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-20/96 (αίτηση του Social Security Commissioner για την έκδοση προδικαστικής απόφασης):
Kelvin Albert Snares κατά Adjudication Officer (¹)

[Κοινωνική ασφάλιση — Ειδικές παροχές μη στηριζόμενες στην καταβολή εισφορών — Άρθρο 4 παράγραφος 2α και άρθρο 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 — Επίδομα επιβίωσης αναπήρων — Επίδομα μη εξαγωγίμο]

(97/C 387/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-20/96, με αντικείμενο αίτηση του Social Security Commissioner (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Kelvin Albert Snares και Adjudication Officer, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία και το κύρος του άρθρου 4 παράγραφος 2 και του άρθρου 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου (²), και όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92 (³), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 4 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- Το άρθρο 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83, και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, σε συνδυασμό με το παράρτημα ΙΙα, έχει την έννοια ότι το disability living allowance εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του και, ως εκ τούτου, συνιστά ειδική μη στηριζόμενη στην καταβολή εισφορών παροχή υπό την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 2α του ίδιου κανονισμού και, επομένως, η κατάσταση ενός ατόμου όπως ο εφεσείων της κύριας δίκης, το οποίο, μετά την 1η Ιουνίου 1992, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92, πληροί τις προϋποθέσεις χορηγήσεως της παροχής αυτής, διέπεται αποκλειστικά από το σύστημα συντονισμού που θεσπίζει το εν λόγω άρθρο 10α.

2. Από την εξέταση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός αποκλείει, όσον αφορά το *disability living allowance*, την εφαρμογή της αρχής της άρσεως των ρητρών κατοικίας, την οποία θεσπίζει το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71, δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θίξουν το κύρος του.

(¹) ΕΕ C 77 της 16. 3. 1996.

(²) ΕΕ L 230 της 22. 8. 1983, σ. 6.

(³) ΕΕ L 136 της 19. 5. 1992, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-116/96 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Reisebüro Binder GmbH κατά Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (¹)

(Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Διεθνείς μεταφορές προσώπων — Τόπος και βάση επιβολής του φόρου επί της παροχής υπηρεσιών μεταφοράς)

(97/C 387/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-116/96, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Reisebüro Binder GmbH και Finanzamt Stuttgart-Körperschaften, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 9 παράγραφος 2 στοιχείο β) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (²), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (εισηγητή) και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 9 παράγραφος 2 στοιχείο β) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, στην περίπτωση παροχής υπηρεσιών διασποριακής μεταφοράς προσώπων για την οποία καταβάλλεται αμοιβή κατ' αποκοπή, για την εξακρίβωση του τμήματος της μεταφοράς που πρέπει να φορολογηθεί εντός καθενός από τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, η

συνολική αντιπαροχή πρέπει να κατανέμεται κατ' αναλογία των διανυθεισών αποστάσεων.

(¹) ΕΕ C 158 της 1. 6. 1996.

(²) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-164/96 (αίτηση του Consiglio di Stato για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Regione Piemonte κατά Saiagricola SpA (¹)

[Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 797/85 — Διαφορετική μεταχείριση μεταξύ φυσικών και νομικών προσώπων που είναι κάτοχοι γεωργικής εκμεταλλεύσεως]

(97/C 387/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-164/96, με αντικείμενο αίτηση του Consiglio di Stato προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Regione Piemonte και Saiagricola SpA, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 72/159/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Απριλίου 1972, για τον εκσυγχρονισμό των γεωργικών εκμεταλλεύσεων (²) και του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 797/85 του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 1985, για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών διαρθρώσεων (³), το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Karpeyn και J. L. Murray (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η οδηγία 72/159/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Απριλίου 1972, για τον εκσυγχρονισμό των γεωργικών εκμεταλλεύσεων και ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 797/85 του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 1985, για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών διαρθρώσεων, έχουν την έννοια ότι δεν επιτρέπουν στα κράτη μέλη που θεσπίζουν μητρώο για τον προσδιορισμό των δικαιούχων του ουστήματος ενισχύσεων που προβλέπει η οδηγία 72/159/ΕΟΚ να αποκλείουν από την εγγραφή στο μητρώο ορισμένα νομικά πρόσωπα, αποκλειστικώς λόγω της νομικής τους μορφής, και να προβλέπουν ειδικό σύστημα εξατομικεύσεως με τη δημιουργία ειδικού μητρώου αποκλειστικώς για φυσικά πρόσωπα.

(¹) ΕΕ C 197 της 6. 7. 1996.

(²) ΕΕ L 96 της 23. 4. 1972, σ. 1.

(³) ΕΕ L 93 της 30. 3. 1985, σ. 1.